

Het Boek Joël en de Laodiceaanse Zevendedagsadventistenkerk - Nummer Twintig

Jeff Pippenger

2025-12-26

Nummer Twintig

Het boek Joël maakt duidelijk dat de verwoesting van Gods wijngaard in de vierde generatie plaatsvindt.

Het woord van de HEERE dat kwam tot Joël, de zoon van Pethuel.

Hoort dit, gij ouden van dagen, en geeft gehoor, alle inwoners van het land. Is dit in uw dagen geschied, of zelfs in de dagen van uw vaders? Vertelt ervan aan uw kinderen, en laat uw kinderen het hun kinderen vertellen, en hun kinderen aan een ander geslacht.

Wat de kaalvreter heeft overgelaten, heeft de sprinkhaan opgegeten; en wat de sprinkhaan heeft overgelaten, heeft de kever opgegeten; en wat de kever heeft overgelaten, heeft de rups opgegeten.

Ontwaakt, gij dronkaards, en weent; en huilt, gij allen die wijn drinkt, vanwege de most; want hij is van uw mond afgesneden. Joël 1:1–5.

De gelijkenis van de tien maagden is de gelijkenis van het adventisme, en het ontwaken in de gelijkenis vindt plaats wanneer de tarwe en het onkruid worden gescheiden; op dat moment ontwaken de goddelozen tot het besef dat zij van de „nieuwe wijn” zijn „afgesneden”. Het woord „afgesneden” duidt op Abrams eerste verbondsstap, waarbij een vaars, een geit en een ram in het ritueel in twee stukken werden gedeeld om het verbond met bloed te bekrachtigen. In diezelfde verbondspassage geeft God te kennen dat Hij Zijn volk in de vierde generatie in het oordeel zal bezoeken.

En Hij zeide tot Abram: Weet voorzeker dat uw zaad vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen; en men zal hen vierhonderd jaar verdrukken; maar ook het volk dat zij zullen dienen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have. En gij zult in vrede tot uw vaders gaan; gij zult in goede ouderdom begraven worden. Maar in het vierde geslacht zullen zij hierheen wederkeren; want de ongerechtigheid der Amorieten is nog niet vol. Genesis 15:13–16.

Toen de profetie in de vierde generatie, in de generatie van Mozes, werd vervuld, stelde de Heer de Tien Geboden in als een symbool van het verbond tussen God en Zijn uitverkoren volk. In het tweede van die tien wetten werd het licht van Abrams vier generaties verheerlijkt.

Gij zult u geen gesneden beeld maken, noch enige gelijkenis van hetgeen boven in de hemel is, noch van hetgeen beneden op de aarde is, noch van hetgeen in de wateren onder de aarde is. Gij zult u voor die niet neerbuigen, noch hen dienen; want Ik, de HEERE, uw God, ben een na-ijverig God, die de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan de kinderen, aan het derde en

vierde geslacht van hen die Mij haten; en die barmhartigheid doet aan duizenden van hen die Mij liefhebben en Mijn geboden onderhouden. Exodus 20:4–6.

De vier generaties van Abrams verbond werden opgenomen in de verheffing van Gods karakter als een na-ijverig God. Zijn na-ijver wordt geplaatst tegenover de gesneden beelden. Bij Abrams vierde generatie vinden wij ook een voortschrijdend oordeel. Het oordeel kwam over de natie waarin Gods volk in dienstbaarheid verkeerde, evenals over Gods volk, en daarna zouden de Amorieten worden geoordeeld. Abram duidt op een voortschrijdend oordeelsproces dat begint met Gods huis en zich vervolgens gaandeweg door de wereld beweegt, en het tweede gebod geeft aan dat het oordeelsproces de mensheid verdeelt in een klasse van hen die God haten en een klasse van hen die God liefhebben, en aldus een voorafbeelding vormt van de zondagswet die het uitroept: “Indien gij Mij liefhebt, bewaart Mijn geboden.”

In dezelfde periode waarin de Wet op de Sinaï wordt gegeven, wordt aan Mozes Gods karakter getoond.

En de HEERE zei tot Mozes: Houw u twee stenen tafelen, gelijk de eerste; en Ik zal op die tafelen de woorden schrijven die op de eerste tafelen waren, welke gij verbrijzeld hebt. Wees dan gereed in de morgen, en klim in de morgen op de berg Sinaï, en stel u daar voor Mijn aangezicht op de top van de berg. En niemand zal met u opklimmen, en ook zal niemand gezien worden op de gehele berg; ook zullen kleinvee noch runderen weiden vóór die berg.

En hij hakte twee stenen tafelen, gelijk de eerste; en Mozes stond des morgens vroeg op, en klom op de berg Sinaï, zoals de HEERE hem geboden had, en nam de twee stenen tafelen in zijn hand. En de HEERE daalde neer in de wolk, en stond daar bij hem, en riep de Naam des HEEREN uit. En de HEERE ging aan hem voorbij en riep uit,

De HEERE, de HEERE God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en waarheid, Die de goedertierenheid bewaart aan duizenden, de ongerechtigheid, de overtreding en de zonde vergeeft, maar de schuldige geenszins onschuldig houdt; Die de ongerechtigheid der vaders bezoekt aan de kinderen en aan de kindskinderen, tot in het derde en vierde geslacht.

En Mozes haastte zich, boog zijn hoofd ter aarde en aanbad. En hij zei: Indien ik nu genade gevonden heb in Uw ogen, o Heere, laat de Heere, ik bid U, in ons midden meegaan; want het is een hardnekkig volk; en vergeef onze ongerechtigheid en onze zonde, en neem ons aan als Uw erfdeel. Exodus 34:1–9.

De tweede afkondiging van de wet stemt overeen met de pionierskaart van 1850. De eerste tafelen werden verbrijzeld, en de eerste tafel bevatte een fout in de cijfers. Het oude Israël werd toen tot bewaarders van de wet gemaakt, en het moderne Israël werd toen tot bewaarders van de wet van God en van de wetten van Gods profetisch Woord gemaakt. Toen de twee tafelen voor het eerst werden ingevoerd, was er letterlijke opstand in de legerplaats, en toen de kaart van 1850 werd ingevoerd, was er geestelijke opstand in de legerplaats aan het opkomen. Abrams profetie van het vierde geslacht werd door Mozes vervuld in het vierde geslacht, waar God in het vierde geslacht in het tweede gebod de openbaring van het oordeel uitbreidde. Gesneden beelden werden de

vervalsing van de ware aanbedding van God, en de ijver van Gods karakter werd met het oordeel verbonden. Toen aanschouwde Mozes Gods heerlijkheid. Hij zag Gods ijver als een element van Gods karakter, zoals voorgesteld door Zijn “naam”, en de relatie tussen de aanbidder en de zonden van hun vadersen wordt uiteengezet.

Toen Christus de tempel de eerste maal reinigde, herinnerden de discipelen zich dat de ijver voor Zijn huis Hem verteerd had. De „ijver” is het woord „jaloezie”. Het karakter van God dat Zijn jaloezie tot uitdrukking brengt, is de beweegreden die Christus ertoe bracht Zijn tempel te reinigen, en het profetische kenmerk van de noodzaak de zonden van uw vadersen te belijden, zou later een wezenlijk element worden van de oproep tot bekering in het oordeel van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig. Abrams „vierde generatie” krijgt steeds meer gewicht naarmate zij zich door de verbondsgeschiedenis voortzet. Het boek Joël vertegenwoordigt de tijd van de late regen, die plaatsvindt in de laatste dagen. Het boek Joël ontvouwt zijn boodschap bij de inleiding van de boodschap van vier generaties, als het thema dat werd vastgelegd in de allereerste stap van Abrams drievoudig verbond met God. Dat thema bereikt zijn voltooiing in het boek Joël.

Eenmaal in het Beloofde Land bevond de ark van het verbond zich in Silo, waar de goddeloze en dwaze Eli, de hogepriester, en zijn twee verdorven zonen tegenover de roeping van Samuël worden gesteld. Silo zou een etappe worden in de reis van de ark, die het symbool van het verbond was. Nadat de ark was gebruikt als het symbool waardoor de muren van Jericho werden neergehaald, bevond zij zich ongeveer vierhonderd jaar in Silo, tot aan de dood van Eli en zijn goddeloze zonen. Daarna werd zij door de Filistijnen buitgemaakt, en vervolgens, toen David de ark naar Jeruzalem overbracht, werd de eerste uitbeelding van de triomfantelijke intocht in Jeruzalem vervuld. Het genoemde doel van het overbrengen van het verbondssymbool naar Jeruzalem was dat God verkoos Zijn naam in Jeruzalem te vestigen, en Zijn naam wordt in verband gebracht met Zijn najver, die verbonden is met Zijn najverig oordeel in het vierde geslacht.

Bij de zondagswet zal de Heere de zegevierende kerk verheffen boven alle heuvelen en bergen, en de heidenen zullen zeggen: „Komt, laat ons opgaan naar het huis van God.”

En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des Heeren vast zal staan op de top der bergen, en dat hij verheven zal zijn boven de heuvelen; en alle volken zullen derwaarts toevloeien. En vele natiën zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan naar de berg des Heeren, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en zullen wij wandelen in Zijn paden. Want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:2, 3.

Het woord van de Heer gaat uit van Jeruzalem, want daar heeft Hij verkozen Zijn „naam” te vestigen. Bij Mozes „daalde de Heer neer in de wolk, en stelde Zich daar bij hem, en riep de naam van de Heer uit. En de Heer ging aan hem voorbij en riep uit,

De HEERE, de HEERE God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van goedertierenheid en waarheid, Die de goedertierenheid bewaart aan duizenden, Die ongerechtigheid, overtreding en zonde vergeeft, maar de schuldige geenszins onschuldig houdt; Die de ongerechtigheid der vadersen bezoekt aan de kinderen en aan de kindskinderen,

tot in het derde en vierde geslacht. Exodus 34:6, 7.

Zijn „naam” is Zijn karakter, en Gods karakter is diepgaand complex en diepgaand eenvoudig. God is liefde, en daarin wordt Zijn karakter volmaakt, maar eenvoudig uitgedrukt. Abrams verbondswaarheid van „het vierde geslacht van oordeel” werd „regel op regel” uitgebreid met het aanvullende licht van het tweede gebod aangaande het vierde geslacht. Vervolgens breidt Mozes’ ervaring het licht uit over de verbinding van het vierde geslacht met Gods karakter, door het licht van Zijn ijver toe te voegen. De Inspiratie heeft karakter omschreven als „gedachten en gevoelens samengevoegd”, maar de Inspiratie heeft ons ook meegedeeld dat onze gedachten niet zijn als Gods gedachten. Zijn karakter is Zijn gedachten en gevoelens samengevoegd, en Zijn karakter heeft zoveel facetten die onze eenvoudige menselijke gedachten en gevoelens te boven gaan, dat het verschil hierin bestaat dat Zijn gedachten hoger zijn dan de hemel ten opzichte van de aarde.

Want Mijn gedachten zijn niet uw gedachten, en uw wegen zijn niet Mijn wegen, spreekt de HEERE. Want zoals de hemelen hoger zijn dan de aarde, zo zijn Mijn wegen hoger dan uw wegen en Mijn gedachten dan uw gedachten. Jesaja 55:8, 9.

Dus, hier is een menselijke gedachte om te overwegen: als Gods karakter door Zijn Naam wordt vertegenwoordigd, dan is iedere manifestatie van Gods Naam een manifestatie van Zijn karakter. De Leeuw uit de stam van Juda verzegelt en ontzegt Zijn profetisch Woord, Palmoni is de Wonderbare Teller van Geheimen, Die tevens de Wortel uit dorre aarde is, en ook het brandende braambos, een vuurkolom, de aartsengel Michaël, enzovoort, enzovoort. De eigenschappen van Gods karakter, zoals vertegenwoordigd door Zijn verschillende namen, zijn eindeloos. De ‘menselijke gedachte om te overwegen’ is deze. Te midden van alle verschillende uitdrukkingen van Gods karakter waarvan bekend is dat zij bestaan, wat is dan de betekenis ervan dat—juist in de allereerste verbondsstap van het drievoudige verbondsproces met Abram—het “oordeel van het vierde geslacht” de fundamentele uitspraak in het verbond is—die Zijn Naam weerspiegelt?

En Hij zei tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen; en men zal hen vierhonderd jaar verdrukken. Maar ook het volk dat zij dienen zullen, zal Ik oordelen; en daarna zullen zij uittrekken met grote have. En gij zult in vrede tot uw vaders heengaan; gij zult in goede ouderdom begraven worden. Maar in het vierde geslacht zullen zij hierheen terugkeren, want de ongerechtigheid van de Amorieten is nog niet vol. Genesis 15:13–16.

Het karakter van God als de Rechter van mensen en naties verleent de mensen een proeftijd die wordt voorgesteld door vier generaties. God is de Rechter, Hij is barmhartig, Hij is lankmoedig, en Hij brengt het oordeel over mensen en naties in de vierde generatie tot voltooiing. Gods fundamentele uitspraak in Zijn verbond met een uitverkoren volk omvat het oordeel van de vierde generatie. Zoals de boodschap van de eerste engel alle kenmerken van elk van de drie afzonderlijke engelenboodschappen in zich draagt, zo bezit ook de eerste stap van Abrams verbond de kenmerken van het gehele drievoudige verbond. Gods naam is dat Hij de barmhartige Rechter is, die in de vierde generatie oordeelt. Elke volgende stap in de verbondsgeschiedenis van een uitverkoren volk bouwt voort op dat fundament.

Wanneer het boek Joël wordt geplaatst bij de ontwaking van de Middernachtsroep in vers vijf, en de „nieuwe wijn” van hun mond „afgesneden” wordt, dan is de inleiding tot die laatste verbondsscheiding van een uitverkoren verbondsvolk de fundamentele boodschap van het verbond, die de opstand van het verbondsvolk uiteenzet, waarna zij in de vierde generatie „afgesneden” worden als iets dat tot stand is gebracht. Zij worden „afgesneden” omdat zij de fundamentele boodschap van het verbond niet hebben verstaan.

Die fundamentele boodschap van het verbond in de vier verzen van Genesis vijftien is de meetlat—de richtsnoer van het oordeel die wordt gebruikt wanneer de sluitsteenboodschap van het verbond in de laatste dagen als „nieuwe wijn” wordt gepresenteerd. De ernst die verbonden is met het ontwaken van de dronkaards van Efraïm, wanneer de „nieuwe wijn” „afgesneden” wordt, wordt slechts waarlijk begrepen—wanneer zij geplaatst wordt binnen de context van een uitspraak van oordeel tegen de uiteindelijke vierde generatie van een opstandig uitverkoren volk, gedurende de beproevingsperiode van de late regen.

In Genesis zeventien vinden wij de tweede stap van het drievoudige verbond met Abraham:

En God zeide tot Abraham: Gij nu zult mijn verbond houden, gij en uw zaad na u, in hun geslachten. Dit is mijn verbond, dat gij houden zult, tussen Mij en u en uw zaad na u;

Al wat mannelijk is onder u, zal besneden worden. Gij zult het vlees van uw voorhuid laten besnijden; en dat zal tot een teken zijn van het verbond tussen Mij en u. En als iemand acht dagen oud is, zal hij onder u besneden worden, al wat mannelijk is in uw geslachten, zowel hij die in het huis geboren is, als hij die voor geld gekocht is van enige vreemdeling, die niet van uw zaad is. Hij die in uw huis geboren is, en hij die met uw geld gekocht is, moet noodzakelijk besneden worden; en Mijn verbond zal in uw vlees zijn tot een eeuwig verbond. En de onbesneden mannelijke persoon, van wie het vlees van zijn voorhuid niet besneden is, die ziel zal uit haar volksgenoten uitgroeid worden; hij heeft Mijn verbond verbroken. Genesis 17:9–14.

De tweede stap verschaft een tweede getuigenis voor het symbool van het „afgesneden worden”. Het woord dat als „afgesneden” is vertaald, vindt zijn wortel in de dieren die Abram in hoofdstuk vijftien middendoor sneed, en in de passage zal ieder die niet besneden is, van het verbond „afgesneden” worden. De besnijdenis werd in de verbondsgeschiedenis vervangen door de doop, waarin Christus juist deze waarheden bevestigde, en om die reden werd Hij, als ons voorbeeld, op de achtste dag opgewekt.

Dat teken moest op de achtste dag volbracht worden, zoals uitgebeeld door de acht zielen in de ark. In de tweede stap wordt de visuele toets uitgebeeld, hetzij toen Israël vóór het door Elia voltrokken oordeel moest kiezen tussen Izebels profeten en Elia, hetzij toen het gelaat van Daniël, Sadrach, Mesach en Abednego schoner en welgedaner bleek dan dat van hen die van de spijze des konings aten; de tweede toets is visueel. De besnijdenis is een teken van leven, en de acht zielen op de ark vertegenwoordigen hen die leefden, in tegenstelling tot hen die stierven.

In de geschiedenis van Christus, toen het teken van het verbond overging op de doop, maakte de apostel Paulus gebruik van juist de verbondsgeschiedenis van deze verzen om de grote

verschuiving in de verbondsgeschiedenis aan te tonen. Hij gebruikte het vlees dat in de besnijdenis wordt afgesneden als een symbool van de mens in verhouding tot de Godheid, en als een symbool van de lagere natuur van de mens in verhouding tot zijn hogere natuur. Paulus onderwees zijn leerlingen door gebruik te maken van Gods profetisch Woord, en zijn doel als „iemand die was uitgekozen” (zoals zijn naam Saul betekent) was de grote verschuiving in de verbondsgeschiedenis aan te wijzen die wordt vertegenwoordigd door de overgang van letterlijk naar geestelijk Israël als Gods verbondsvolk. Bij het volbrengen van het hem opgedragen werk bracht hij zijn profetische boodschap naar voren in de context van de verbondsgeschiedenis.

Genesis zeventien vertegenwoordigt de tweede stap van de drie fundamentele verbondsstappen die hun omega-vervulling vinden in de drie engelen van Openbaring veertien. Stap twee wordt voorgesteld door het teken van de besnijdenis, als type van het zegel van God op de honderd vierenveertigduizend, die het banierteken zijn, hetgeen de visuele toets vertegenwoordigt. De drie engelen zijn de omega van Abrahams alpha-verbond. De derde stap voor Abraham was hoofdstuk tweeëntwintig.

En de engel des Heren riep Abraham ten tweeden male toe uit de hemel, en zeide: Ik heb bij Mijzelf gezworen, spreekt de Heere, daarom dat gij deze zaak gedaan hebt en uw zoon, uw enige zoon, niet onthouden hebt: voorzeker, zegenende zal Ik u zegenen, en vermenigvuldigende zal Ik uw zaad vermenigvuldigen als de sterren des hemels en als het zand dat aan de oever der zee is; en uw zaad zal de poort zijner vijanden bezitten; en in uw zaad zullen alle volken der aarde gezegend worden, omdat gij Mijn stem gehoorzaamd hebt.
Genesis 22:15–18.

Vers één van het hoofdstuk verklaart: „En het geschiedde na deze dingen, dat God Abraham verzocht, en tot hem zeide: Abraham! en hij zeide: Zie, hier ben ik.” God verzocht Abraham en duidde daarmee een laatste beproeving aan, vóór de derde verbondsverkondiging. Toen Abraham de beproeving had doorstaan, werden vervolgens de laatste vier verzen van Abrahams drievoudig verbond uiteengezet. Omdat Abraham Gods stem „gehoorzaamde”, die in deze passage Zijn „verbondsstem” is, zou Abraham gezegend worden als de vader van volken. De derde engel is een beproeving die, evenals Abraham, een toets vertegenwoordigt die het karakter openbaart, en het karakter berust op de vraag of men God gelooft, zoals Abraham deed, of niet. Degenen die de beproeving doorstaan, zoals Abraham deed, zullen gebruikt worden om alle volken der wereld te vergaderen. De zeventien verzen uit drie hoofdstukken duiden het verbond aan tussen God en een uitverkoren volk; en daardoor vertegenwoordigen zij de alfa van de verbondsgeschiedenis van een uitverkoren volk, en aldus vertegenwoordigen die verzen ook de omega van de verbondsgeschiedenis zoals die wordt voorgesteld in de oprichting van de honderd vierenveertigduizend.

Hoevelen van ons zouden een huis of een voertuig kopen zonder eerst de voorwaarden van het contract te bestuderen? Hoeveel Laodiceaanse Zevende-dags Adventisten weten dat de allereerste bepaling van hun verbondscontract met God daarin bestaat dat God Zichzelf identificeert als de barmhartige God die in het vierde geslacht gericht oefent? De tragedie is dat zij de fundamentele waarheden van de Milleritische geschiedenis niet kennen, noch de fundamentele waarheden van

hun beleden verbondsrelatie kennen, en daarom kennen zij, evenals het oude Israël, de tijd van hun bezoeking niet. Het einde van die periode van bezoeking, die op 11 september begon, is het moment waarop zij te middernacht worden gewekt om slechts te beseffen dat zij afgesneden zijn.

Wij zullen in het volgende artikel verdergaan.

„Op 18 april, twee dagen nadat het tafereel van instortende gebouwen zich voor mij had afgespeeld, ging ik naar de Carr Street Church in Los Angeles om een afspraak na te komen. Toen wij de kerk naderden, hoorden wij de krantenjongens roepen: ‘San Francisco verwoest door een aardbeving!’ Met bezwaard hart las ik het eerste haastig gedrukte bericht over de verschrikkelijke ramp.

“Twee weken later, op onze terugreis, kwamen wij door San Francisco en huurden wij een rijtuig, waarna wij anderhalf uur doorbrachten met het bezichtigen van de verwoesting die in die grote stad was aangericht. Gebouwen waarvan men meende dat zij bestand waren tegen ramspoed, lagen in puin. In sommige gevallen waren gebouwen gedeeltelijk in de grond verzonken. De stad bood een uiterst vreselijk beeld van de onmacht van menselijk vernuft om brandvrije en aardbevingsbestendige bouwwerken te ontwerpen.

“Door Zijn profeet Zefanja preciseert de Heere de oordelen die Hij over de boosdoeners zal brengen: ‘Ik zal alles geheel van het aardoppervlak wegvagen, spreekt de Heere. Ik zal mens en dier wegvagen; Ik zal de vogelen des hemels en de vissen der zee wegvagen, en de struikelblokken met de goddelozen; en Ik zal de mens van het aardoppervlak uitroeien, spreekt de Heere.’”

“En het zal geschieden ten dage van het offer des HEEREN, dat Ik de vorsten zal straffen, en de kinderen des konings, en allen die met vreemde kleding bekleed zijn. Op diezelfde dag zal Ik ook allen straffen die over de drempel springen, die de huizen van hun heren vervullen met geweld en bedrog...”

“En het zal te dien tijde geschieden dat Ik Jeruzalem met lampen zal doorzoeken en de mannen zal straffen die op hun droesem zijn neergezakt, die in hun hart zeggen: De HEERE zal noch goed doen, noch kwaad doen. Daarom zullen hun goederen tot buit worden, en hun huizen tot een woestenij; zij zullen ook huizen bouwen, maar die niet bewonen; en wijngaarden planten, maar van de wijn daarvan niet drinken.

“De grote dag des HEEREN is nabij, hij is nabij, en hij haast zich zeer, zelfs de stem van de dag des HEEREN; de held zal daar bitterlijk schreeuwen. Die dag is een dag van gramschap, een dag van benauwdheid en angst, een dag van verwoesting en verwoestheid, een dag van duisternis en donkerheid, een dag van wolken en dikke duisternis, een dag der bazuin en des krijgsgeschreis tegen de vaste steden en tegen de hoge torens. En Ik zal de mensen benauwen, dat zij zullen wandelen als blinden, omdat zij tegen den HEERE gezondigd hebben; en hun bloed zal vergoten worden als stof, en hun vlees als drek. Noch hun zilver noch hun goud zal hen kunnen redden ten dage van de gramschap des HEEREN; maar door het vuur van Zijn ijver zal het ganse land verteerd worden; want Hij zal gewisselijk een haastig einde maken met alle inwoners des lands.’ Zefanja 1:2, 3, 8–18.

„God kan niet veel langer afzien van ingrijpen. Reeds beginnen Zijn oordelen op sommige plaatsen neer te komen, en spoedig zal Zijn duidelijke misnoegen op andere plaatsen worden gevoeld.

„Er zal een reeks gebeurtenissen plaatsvinden die openbaren dat God meester is van de situatie. De waarheid zal in duidelijke, onmiskenbare taal worden verkondigd. Als volk moeten wij, onder de overkoepelende leiding van de Heilige Geest, de weg des Heren bereiden. Het evangelie moet in zijn zuiverheid worden gebracht. De stroom van levend water moet in zijn loop dieper en breder worden. Op alle arbeidsvelden, dichtbij en veraf, zullen mensen van de ploeg en uit de meer gewone commerciële beroepen, die de geest grotendeels in beslag nemen, worden geroepen en in verbinding met ervaren mannen worden opgeleid. Terwijl zij leren doeltreffend te arbeiden, zullen zij de waarheid met kracht verkondigen. Door de wonderbaarlijkste werkingen van de goddelijke voorzienigheid zullen bergen van moeilijkheden worden weggenomen en in de zee geworpen. De boodschap, die zoveel betekent voor de bewoners der aarde, zal worden gehoord en begrepen. Mensen zullen weten wat waarheid is. Voorwaarts, en steeds voorwaarts, zal het werk voortgaan totdat de gehele aarde zal zijn gewaarschuwd, en dan zal het einde komen.

„Meer en meer, naarmate de dagen verstrijken, wordt het duidelijk dat Gods oordelen in de wereld zijn. Door vuur en vloed en aardbeving waarschuwt Hij de bewoners van deze aarde voor Zijn nabije komst. De tijd nadert waarin de grote crisis in de geschiedenis van de wereld zal zijn gekomen, wanneer elke handeling in Gods regering met intense belangstelling en onuitsprekelijke vrees zal worden gadeslagen. In snelle opeenvolging zullen Gods oordelen elkaar opvolgen—vuur en vloed en aardbeving, met oorlog en bloedvergieten.

„O, dat het volk de tijd van zijn bezoeking mocht kennen! Er zijn velen die de beproevende waarheid voor deze tijd nog niet hebben gehoord. Er zijn velen met wie de Geest van God worstelt. De tijd van Gods vernietigende oordelen is de tijd van genade voor hen die geen gelegenheid hebben gehad te leren wat waarheid is. Teder zal de Heere op hen neerzien. Zijn hart van barmhartigheid wordt bewogen; Zijn hand is nog steeds uitgestrekt om te redden, terwijl de deur gesloten is voor hen die niet wilden binnengaan.

„De barmhartigheid van God wordt getoond in Zijn lankmoedige verdraagzaamheid. Hij houdt Zijn oordelen terug en wacht totdat de boodschap van waarschuwing aan allen zal zijn verkondigd. O, indien ons volk de verantwoordelijkheid die op hen rust om de laatste boodschap van barmhartigheid aan de wereld te brengen, zou gevoelen zoals het behoort, welk een wonderbaar werk zou dan worden verricht!” Testimonies, deel 9, 94–97.